

Súd: Okresný súd Nitra
Spisová značka: 35P/217/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4124211229
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 06. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Lukáš Poperník
ECLI: ECLI:SK:OSNR:2025:4124211229.5

Uznesenie

Okresný súd Nitra vo veci starostlivosti súdu o maloleté dieťa: A. B. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom u matky, zastúpené Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Nitra ako kolíznym opatrovníkom, dieťa rodičov: matka D. E. B. C., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom F., B. XXX/XX, zastúpená Mgr. Jaroslavou Krajčovičovou Šokovou, advokátkou, so sídlom Hlohovec, SNP 10 a otec C. G. B. C., nar. XX.XX.XXXX, občan H. I., trvale bytom H. I., J. K. B. H., E. F. L. XX D.. XX, zastúpený SMA advokátska kancelária s.r.o., so sídlom Bratislava, Michalská 7, IČO: 36 867 837, o návrhu matky na úpravu výkonu rodičovských práv a povinností k maloletému dieťaťu, takto

rozhodol:

- Súd vyhlasuje, že nemá právomoc konať vo veci.
- Súd konanie zastavuje.
- Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania.

odôvodnenie:

1. Matka sa prostredníctvom svojho právneho zástupcu návrhom doručeným súdu dňa 30.10.2024 domáhala úpravy výkonu rodičovských práv a povinností k maloletému dieťaťu. Žiadala maloleté dieťa zveriť do svojej osobnej starostlivosti, otca zaviazat' výživným v sume 700 eur mesačne a styk s ním neupravovať. Svoj návrh odôvodnila tým, že maloletý A. je jej synom a otca, C. G. B. C., žijúceho v H.. Maloletý žije viac ako posledných 12 rokov spolu s matkou na Slovensku. Vzhľadom na to, že rodičia nežijú v spoločnej domácnosti, je dôvodné v zmysle zákona o rodine upraviť rodičovské práva a povinnosti k maloletému.

2. Dňa 03.02.2025 doručil otec prostredníctvom svojho právneho zástupcu vyjadrenie k návrhu matky, v ktorom navrhol, aby súd vyhlásil, že nemá právomoc konať vo veci, konanie zastavil a žiadnemu z účastníkov nárok na náhradu trov konania nepriznal. Vo svojom vyjadrení poukázal na to, že v roku 2015 bolo na území Talianskej republiky právoplatne rozhodnuté o rozvode matky a otca, pričom bolo talianskym súdom stanovené, že maloletý bude zverený do spoločnej starostlivosti oboch rodičov, avšak s miestom pobytu u otca v H.. Súčasťou talianskeho rozhodnutia bol aj zákaz vycestovania maloletého z krajiny bez súhlasu otca a rozhodnutie súdu o výživnom na maloletého, na ktoré je matka povinná prispievať sumou 450 eur mesačne, čo však už 10 rokov matka neplní. Matka sa dopustila trestného činu medzinárodného únosu maloletého, pričom nikdy nedošlo k zmene talianskeho rozhodnutia, ktorý by jej čin oprávňoval. Matka svojvoľne odvieďla maloletého do zahraničia (na Slovensko), pričom týmto konaním porušila zákaz vycestovania uložený talianskym súdom v Ascoli Piceno. Matka bola odsúdená za medzinárodný únos dieťaťa a ohováranie, pričom odvolací súd v Ancone v Taliansku jej znížil trest z pôvodných 3 rokov a 9 mesiacov na 2 roky z dôvodu, že sa očakával návrat maloletého do Talianska, k čomu nikdy nedošlo. Napriek zmierneniu trestu je stále právoplatné odsúdenie matky za ohováranie, v dôsledku čoho je matka povinná otcovi vyplatiť odškodné vo výške 10 000 eur a taktiež jej bola pozastavená rodičovská zodpovednosť za maloletého. Prvostupňový a taktiež aj druhostupňový súd v

Trnava rozhodol, že právomoc rozhodovať vo veci úpravy práv a povinností k maloletému má taliansky súd a nie súd v Slovenskej republike. Otec už v konaniach pred súdom v Trnave dosiahol právoplatné rozhodnutie potvrdzujúce kompetenciu talianskych súdov pre konanie o starostlivosti a výživnom. Okrem toho poukázal na uznesenie Krajského súdu v Nitre, sp. zn. 25CoP/7/2023, ktorý v obdobnom prípade potvrdil, že slovenské súdy nie sú kompetentné na rozhodovanie o výživnom a starostlivosti o maloleté deti, pokiaľ existuje rozhodnutie iného členského štátu EÚ. Matka bola v trestnom konaní v Taliansku uznaná vinnou z medzinárodného únosu maloletého a jej pôvodný trest bol v rozhodnutí Odvolacieho súdu v Ancone znížený z 3 rokov a 9 mesiacov na 2 roky s podmienkou návratu do Talianska, ktorý však nikdy nenastal. Odvolací súd taktiež potvrdil, že matka stratila rodičovské práva a má zaplatiť otcovi odškodné vo výške 10 000 eur za spôsobenú škodu a difamáciu. Otec namietal právomoc slovenského súdu konať v predmetnej veci, nakoľko v zmysle Nariadenia Rady (EÚ) č. 2019/1111 o právomoci a uznávaní a výkone rozhodnutí v manželských veciach a vo veciach rodičovských práv a povinností a o medzinárodných únosoch detí (ďalej ako "Nariadenie"), je na rozhodovanie o rodičovských právach a povinnostiach k maloletému dieťaťu príslušný súd členského štátu, v ktorom malo dieťa svoj obvyklý pobyt bezprostredne pred neoprávneným premiestnením (v tomto prípade Talianska republika). Podľa článku 9 Nariadenia si súd pôvodu zachováva právomoc, pokiaľ dieťa nenadobudne obvyklý pobyt v inom členskom štáte a súčasne sa nenaplní aspoň jedna z podmienok uvedených v článku 9 písm. a) alebo b). Takéto podmienky v danom prípade splnené neboli. Taliansky súd rozhodol o spoločnej starostlivosti, pričom dieťa bolo zverené do starostlivosti otca, s tým, že matka mala platiť výživné vo výške 450 eur mesačne. Matka však výživné neplatí už 10 rokov a maloletého neoprávnenne premiestnila na Slovensko, čím porušila právoplatný zákaz vycestovania pre maloletého vydaný talianskym súdom v Ascoli Piceno. Keďže žiadne neskoršie rozhodnutie nezmenilo túto skutočnosť, slovenský súd nie je príslušný konať a otec v žiadnom prípade neprijíma právomoc slovenského súdu. Slovenský súd preto v súlade s článkom 18 nariadenia nemá právomoc konať a je povinný konanie zastaviť.

3. K vyjadreniu otca doručila dňa 20.02.2025 vyjadrenie matka, ktorá uviedla, že s vyjadrením otca v plnom rozsahu nesúhlasí. Ďalej uviedla, že žije posledných viac ako 12 rokov spolu s matkou na Slovensku. Otec vo svojom vyjadrení uvádza, že manželstvo rodičov bolo v Taliansku súdom v Ascoli Piceno dňa 06.06.2014 pod č. k. XXXX/XXXX rozvedené, resp. bolo rozhodnuté o odluke a bolo rozhodnuté o tom, že spoločný byt zostáva otcovi, ktorý v ňom mal žiť spoločne so synom, maloletý bol zverený do starostlivosti sociálnych služieb C. J. K. B. H. a mal žiť u otca v byte manželov, matka ho môže navštevovať a tiež bola zaviazaná platiť výživné 450 eur. V tomto rozhodnutí boli konštatované nezhody medzi manželmi, ktoré manžel ešte zhoršil tým, že dňa 18.07.2011 odniesol dieťa matke, pričom maloletý mal vtedy len 13 mesiacov a zobral ho na neznáme miesto bez toho, aby bol matke dostupný, vrátil sa až na nariadenie súdu. Súd v Ascoli Piceno uznesením č. 1142/2015 zverejneným dňa 21.10.2015 rozhodol o tom, že manželstvo rodičov maloletého vyhlásil za rozviazané a maloletého zveril do starostlivosti oboch rodičov. Teda, otcom tvrdená skutočnosť, že matka bola zbavená rodičovských práv sa nezakladá na pravde, čo ostatne vyplýva aj z rozhodnutia, ktoré do konania predložil otec. Aj keď sa otec návratovým konaním domáhal o návrat maloletého do H., Krajský súd v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 11Cop/356/2014 zo dňa 02.12.2014 rozhodol o tom, že návrat maloletého do H. sa nenariaďuje. K uvedenému verdiktu Krajský súd v Bratislave dospel po tom, ako vo veci vykonal doplnené dokazovanie a poukázal na judikatúru Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva a rozhodol podľa čl. 13 Dohovoru, ktorý práve upravuje prípady, kedy justičný orgán nemusí výnimočne nariadiť návrat dieťaťa neoprávnenne premiestneného do iného zmluvného štátu. Justičný orgán tak môže urobiť vtedy, ak existuje vážne nebezpečenstvo, že návrat by vystavil dieťa fyzickej alebo duševnej ujme alebo ho inak priviedol do neznesiteľnej situácie. Rozhodujúcou bola tá skutočnosť, že dieťa sa adaptovalo na nové prostredie, ako aj tá skutočnosť, že by dieťa malo bývať odlúčené od svojej matky, keďže matka mala a má zabezpečené bývanie na inom mieste, taktiež viazanosť dieťaťa na matku a prostredie. V nadväznosti na vyššie uvedené, keďže Krajský súd v Bratislave vo svojom rozhodnutí 11Cop/356/2014 rozhodol o zamietnutí návratu mal. A. do H. práve z dôvodu ako je uvedený v čl. 13 ods. 1 písm. b), je zrejmé, že súd v Taliansku si už nezachováva právomoc a má za to, že miestom obvyklého pobytu maloletého dieťaťa je Slovenská republika, aktuálne už dlhodobo F., a preto je daná právomoc slovenského súdu - Okresného súdu Nitra konať a rozhodnúť a úprave práv a povinností k maloletému.

4. Okresný súd Trnava rozhodol uznesením o návrhu matky na rozvod manželstva s otcom a úpravu práv a povinností k maloletému dieťaťu na čas po rozvode manželstva č. k. 20P/275/2013 - 319 zo dňa 09.11.2016 tak, že vyhlásil, že má právomoc konať vo veci rozvodu manželstva (výrok I.). Konanie v časti o rozvod manželstva zastavil (výrok II.). Vyhlásil, že nemá právomoc konať vo veci úpravy výkonu

rodičovských práv a povinností k maloletému na čas po rozvode (výrok III.). Konanie vo veci úpravy výkonu rodičovských práv a povinností k maloletému na čas po rozvode zastavil (výrok IV.). Vyhlásil, že nemá právomoc konať vo veci vyživovacej povinnosti k maloletému na čas po rozvode (výrok V.). Konanie vo veci vyživovacej povinnosti k maloletému na čas po rozvode zastavil (výrok VI.). Žiadnemu z účastníkov nárok na náhradu trov konania nepriznal (výrok VII.).

5. Uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 11CoP/956/2014 - 1243 zo dňa 02.12.2014 bolo rozhodnuté o návrate maloletého do krajiny obvyklého pobytu tak, že uznesenie súdu prvého stupňa sa mení tak, že sa návrat maloletého do krajiny obvyklého pobytu nenariaďuje.

6. Z uznesenia Okresného súdu Trnava č. k. 20P/275/2013 - 319 zo dňa 09.11.2016 súd zistil, že rodičia maloletého uzatvorili manželstvo dňa XX.XX.XXXX. Po uzavretí manželstva odišla manželka za manželom do H., kde spolu začali bývať. V apríli 2010 odišla manželka k svojim rodičom na Slovensko a dňa XX.XX.XXXX porodila maloletého. Keď mal maloletý 3 mesiace, tak s ním manželka vycestovala do Talianska a po mesiaci sa vrátila s maloletým späť na Slovensko. Na Vianoce roku 2010 manželka vycestovala s maloletým do Talianska. Dňa 27.7.2011 podala manželka v Taliansku na súde v Ascoli Piceno návrh bez datovania na rozluku a konanie o zverenie maloletého do svojej starostlivosti. V tomto konaní, ktoré bolo vedené pred talianskym súdom v Ascoli Piceno pod číslom 1394/2011 žiadali obaja rodičia, aby bol maloletý zverený do ich výlučnej starostlivosti. V tomto konaní tiež bolo dňa 23.02.2012 vydané predbežné opatrenie, ktorým bola matke uložená povinnosť vyžiadať si predchádzajúci súhlas pred vycestovaním s dieťaťom do zahraničia. Zároveň bolo nariadené polícii v G. L., aby uviedla meno maloletého do zoznamov hraničnej polície s účinnosťou od 01.03.2012. Matka napriek nariadenému predbežnému opatreniu zo dňa 13.08.2012 premiestnila maloletého bez vedomia a súhlasu otca a od augusta 2012 bývala s maloletým v M. v rodinnom dome svojich rodičov.

7. Uznesením talianskeho súdu v Ascoli Piceno č. 1142/2015 zo dňa 20.10.2015 o zrušenie manželstva rodičov maloletého dieťaťa súd rozhodol tak, že manželstvo rodičov rozviedol. Zveril maloletého syna do starostlivosti oboch rodičov, s prevažným umiestnením v mieste trvalého bydliska otca. Rozhodol, že matka môže vidieť a mať pri sebe syna na talianskom území, so zákazom vycestovania maloletého bez súhlasu otca, vždy v pondelok, stredu a piatok od 14.00 do 19.00 hodiny, ako aj v nedeľu striedavo s otcom od 9.00 do 20.00 hodiny. Nariadil povinnosť matke spolupodieľať sa na výživnom maloletého syna sumou vo výške 450,-eur mesačne, pričom táto suma bude každý rok prehodnotená na základe indexov Istat. Nariadil, že mimoriadne výdavky spojené s výživným, školným a zdravotnou starostlivosťou maloletého, vopred dohodnuté medzi stranami, bude znášať každý z manželov v pomere 50 %.

8. Rozsudkom talianskeho súdu v Ascoli Piceno č. 676 zo dňa 13.05.2016 bola matka uznaná vinnou zo spáchania trestných činov, uvedených spolu s trestami v článkoch 388 a 574 bis trestného zákona, za čiastočne pre-kvalifikované skutky, ktoré sú jej pripisované v obžalobe. Súd mal za to, že tu ide o pokračujúcu trestnú činnosť, odsúdil ju na trest odňatia slobody vo výmere tri roky a okrem toho na zaplatenie súdnych trov. Zároveň jej pozastavil výkon rodičovskej zodpovednosti. Na náhradu škody odkázal otca na civilný proces.

9. Rozsudkom talianskeho súdu v Ascoli Piceno č. 677 zo dňa 13.05.2016 bola matka uznaná vinnou zo spáchania trestného činu uvedeného spolu s trestom v článku 595 odsek 3 trestného zákona, súvislosti s článkom 13 zákona č. 47 z 08.02.1948, za čo ju súd odsúdil na trest odňatia slobody vo výške 9 mesiacov a okrem toho na zaplatenie súdnych trov.

10. Matka voči obom rozsudkom podala odvolanie, o ktorých rozhodol Odvolací súd v Ancone rozsudkom č. 2683/2017 zo dňa 18.12.2017 tak, že zmenil celkovú výšku trestu na dva roky trestu odňatia slobody. Zároveň potvrdil zvyšok rozsudkov na prvom stupni.

11. Podľa § 2 ods. 1 Zákona č. 161/2015 Z.z. Civilný mimosporový poriadok /ďalej len CMP/ na konania podľa tohto zákona sa použijú ustanovenia CSP, ak tento zákon neustanovuje inak.

12. Podľa § 2 ods. 2 CMP na účely tohto zákona sa pojmy žaloba, strana a spor vykladajú ako návrh na začatie konania, účastník konania (ďalej len "účastník") a konanie podľa tohto zákona, ak z povahy veci nevyplýva inak.

13. Podľa § 161 ods. 1 Zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok /ďalej len CSP/ ak tento zákon neustanovuje inak, súd kedykoľvek počas konania prihliada súd na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať a rozhodnúť (ďalej len procesné (podmienky).

14. Podľa § 161 ods. 2 CSP ak ide o taký nedostatok procesnej podmienky, ktorý nemožno odstrániť, súd konanie zastaví.

15. Podľa článku 7 ods. 1 nariadenia Rady (EÚ) 2019/1111 z 25. júna 2019 o právomoci a uznávaní a výkone rozhodnutí v manželských veciach a vo veciach rodičovských práv a povinností a o medzinárodných únosoch detí (ďalej len nariadenie Rady (EÚ) 2019/1111), súdy členského štátu majú právomoc vo veciach rodičovských práv a povinností k dieťaťu, ktoré má obvyklý pobyt v tomto členskom štáte v čase začatia konania.

16. Podľa článku 7 ods. 2 nariadenia Rady (EÚ) 2019/1111, odsek 1 tohto článku sa uplatňuje s výhradou článkov 8 až 10.

17. Podľa článku 9 nariadenia Rady (EÚ) 2019/1111, bez toho, aby bol dotknutý článok 10, si v prípade neoprávneného premiestnenia alebo zadržania dieťaťa súdy členského štátu, v ktorom malo dieťa obvyklý pobyt bezprostredne pred jeho neoprávneným premiestnením alebo zadržaním, zachovávajú právomoc, až kým dieťa nenadobudne obvyklý pobyt v inom členskom štáte, a:

- a) každá osoba, inštitúcia alebo iný subjekt, ktorý vykonáva opatrovnícke právo, sa zmieril s premiestnením alebo zadržaním alebo
- b) dieťa sa zdržiavalo v tomto inom členskom štáte najmenej jeden rok po tom, ako sa osoba, inštitúcia alebo iný subjekt, ktorý vykonáva opatrovnícke právo, dozvedel, alebo mohol dozvedieť, o mieste pobytu dieťaťa, dieťa sa zžilo s novým prostredím a je splnená najmenej jedna z týchto podmienok:
  - i) do jedného roka odvtedy, ako sa nositeľ opatrovníckeho práva dozvedel alebo mohol dozvedieť o mieste pobytu dieťaťa, sa nepodala žiadosť o návrat dieťaťa na príslušné orgány členského štátu, do ktorého bolo dieťa premiestnené alebo v ktorom je dieťa zadržované;
  - ii) nositeľ opatrovníckeho práva vzal späť svoju žiadosť o návrat a v lehote stanovenej v bode i) sa nepodala nová žiadosť;
  - iii) žiadosť o návrat, ktorú podal nositeľ opatrovníckeho práva, zamietol súd členského štátu z iného dôvodu, ako je uvedený v článku 13 ods. 1 písm. b) alebo ods. 2 Haagskeho dohovoru z roku 1980, a proti rozhodnutiu už nemožno podať riadny opravný prostriedok;
  - iv) žiadny súd nezačal konanie podľa článku 29 ods. 3 a 5 v členskom štáte, v ktorom malo dieťa obvyklý pobyt bezprostredne pred neoprávneným premiestnením alebo zadržaním;
  - v) súdy členského štátu, v ktorom malo dieťa obvyklý pobyt bezprostredne pred neoprávneným premiestnením alebo zadržaním, vydali rozhodnutie o opatrovníckom práve, z ktorého nevyplýva povinnosť návratu dieťaťa.

18. Podľa článku 10 nariadenia Rady (EÚ) 2019/1111, súdy členského štátu majú právomoc vo veciach rodičovských práv a povinností, ak sú splnené tieto podmienky:

- a) dieťa má vo vzťahu k tomuto členskému štátu podstatnú väzbu, najmä na základe skutočnosti, že:
  - (i) aspoň jeden z nositeľov rodičovských práv a povinností má obvyklý pobyt v tomto členskom štáte;
  - (ii) dieťa malo predtým v tomto členskom štáte obvyklý pobyt, alebo
  - (iii) dieťa je jeho štátnym príslušníkom;
- b) účastníci, ako aj každý nositeľ rodičovských práv a povinností:
  - i) sa slobodne dohodli na voľbe právomoci najneskôr v čase začatia konania, alebo
  - ii) výslovne prijali uvedenú právomoc počas daného konania a súd zaistil, že všetci účastníci boli informovaní o svojom práve neprijíť právomoc; a
- c) ak je výkon právomoci v najlepšom záujme dieťaťa.

2. Dohoda o voľbe súdu podľa odseku 1 písm. b) musí mať písomnú formu, musí v nej byť uvedený dátum a musia ju podpísať dotknutí účastníci, alebo sa musí zaznamenať v zápisnici súdu v súlade s vnútroštátnym právom a vnútroštátnymi postupmi. Každá komunikácia elektronickými prostriedkami, ktorá poskytuje trvalý záznam o dohode, sa považuje za rovnocennú s písomnou formou. Osoby, ktoré sa stanú účastníkmi konania po jeho začatí, môžu vyjadriť svoj súhlas po začatí konania. Pokiaľ neuplatnia námietku, považuje sa ich súhlas za udelený.

3. Pokiaľ sa účastníci nedohodli inak, právomoc založená podľa odseku 1 zanikne, len čo:

a) proti rozhodnutiu vydanom v danom konaní už nemožno podať riadny opravný prostriedok, alebo b) konanie sa skončilo z iného dôvodu.

4. Právomoc založená podľa odseku 1 písm. b) bodu ii) je výlučná.

19. Podľa článku 18 nariadenia Rady (EÚ) 2019/1111, ak sa začalo konanie na súde členského štátu vo veci, v ktorej podľa tohto nariadenia nemá právomoc konať vo veci samej a ktorá patrí podľa tohto nariadenia do právomoci súdu iného členského štátu, súd aj bez návrhu vyhlási, že nemá právomoc.

20. Súd po preštudovaní obsahu spisu, priložených súdnych rozhodnutí slovenských, ako aj talianskych súdov dospel k záveru, že právomoc rozhodovať vo veci úpravy práv a povinností k maloletému majú naďalej talianske súdy. Nariadenia Európskej únie majú v Slovenskej republike, ktorá je jej členským štátom priamy účinok a právo Európskej únie má prednosť pred vnútroštátnymi predpismi. Z predložených rozsudkov talianskych súdov súd zistil, že matka premiestnila maloletého z Talianskej republiky na územie Slovenskej republiky protiprávne, preto neprichádza do úvahy aplikácia článku 7 ods. 1 nariadenia Rady (EÚ) 2019/1111. Z dôvodu odňatia maloletého a jeho únosu bola matka talianskymi súdmi aj odsúdená v trestných konaniach. Zároveň jej bol pozastavený výkon rodičovskej zodpovednosti. Z uvedeného vyplýva, že v tomto prípade je nutné posudzovať právomoc súdu podľa článku 9 nariadenia Rady (EÚ) 2019/1111, v zmysle ktorého si talianske súdy, ako súdy členského štátu, v ktorom malo dieťa svoj obvyklý pobyt bezprostredne pred svojim neoprávneným premiestnením alebo zadržaním, v prípade neoprávneného premiestnenia alebo zadržania dieťaťa zachovávajú právomoc až kým dieťa nenadobudne obvyklý pobyt v inom členskom štáte, v tomto prípade na J.. Na to, aby došlo k zmene právomoci na slovenské súdy musí dieťa nadobudnúť obvyklý pobyt na Slovensku a súčasne musí byť naplnená niektorá z podmienok uvedených v článku 9 písm. a) alebo b). To podľa názoru súdu splnené nebolo, keďže otec sa s premiestnením maloletého nezmieril, neuznáva, že by maloletý nadobudol obvyklý pobyt v Slovenskej republike, čo vyplýva z jeho vyjadrenia doručeného súdu dňa 03.02.2025, v ktorom taktiež odmietol prijať právomoc slovenského súdu podľa článku 10 nariadenia Rady (EÚ) 2019/1111. Zároveň neboli podľa názoru súdu splnené ani podmienky uvedené v článku 9 písm. b) nariadenia Rady (EÚ) 2019/1111. Preto podľa článku 18 nariadenia Rady (EÚ) 2019/1111 súd vyhlásil, že nemá právomoc konať vo veci a konanie podľa 161 ods. 2 CSP zastavil pre taký nedostatok podmienky konania, ktorý nemožno odstrániť.

21. Podľa § 52 CMP, žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania, ak tento zákon neustanovuje inak.

22. O trovách konania súd rozhodol tak, že nárok na ich náhradu v zmysle ustanovenia § 52 CMP žiadnemu z účastníkov nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je možné podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na súde, proti ktorého rozhodnutiu smeruje. Podľa § 363 CSP v odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Podľa § 365 ods. 1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 62 ods. 1 CMP odvolanie možno odôvodniť aj tým, že súd prvej inštancie nesprávne alebo neúplne zistil skutočný stav veci.